

Quotidiana Christiani Militis Tessera

Stanyhurst, Guillaume

Coloniæ Agrippinæ, 1682

28. Dies Martii. Celerem res habituræ finem, quæruntur sine fine. S.
Hieronymus epist. ad Demet.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55659](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55659)

28. DIES MARTII.

Celerem res habituræ finem, quæruntur sine fine. *S. Hieronymus epist. ad Demet.*

Bona ex-
tia Deum
sunt peri-
tura.

Bona temporalia accusavimus ut non bona, nunc etiam condemnamus ut mala. Bonum, & integrum idem æstimo: Ergo bonum erit sine defectu. Quomodo sine defectu erunt, quæ defectura ipsa sunt? Itaque cum & semper deficient omnia temporalia cum tempore, & deficient, necesse est, ut illa relinquunt. Cur tu potius, illa prius non relinquis? Quæ hæc hominum improbitas? Nati sunt & procreati ad possidendum Bonum, quod caret fine, & illa cupidissimè sectantur, quæ ipsa celeritate celerius currunt ad sui finem; & festinant ut desinant: præcipitant, ut non sint. Illi igitur, qui tanquam fascino excæcati, sive in inconstanti concupiscentia, sive in fallaci, & fugaci bonorum conditione infœlicem statuunt fœlicitatem. Sicuti hæc veluti reciproco maris fluctu, nunc dantur, nunc tolluntur: sic etiam ipsi, dum recipiunt, fœlices sunt; dum amittunt, infœlices gemunt: nam in instabilibus instabilem reperiunt, vel lætitiâ in bonis datis, vel in ærorem in donis ablati. Hinc Nazianzenus maris instabilis multiplices contemplans motus, ita dicebat: (a) *Hic & lapilli, & alga, & buccina, & levissima ostrea extrudebantur, & quasi exprocebantur: nonnulla etiam reciprocante fluctu rursus ar-*

(a) Orat. 28.

ripiabantur. Sic reciproco veluti maris exæstuantis accessu, & recessu, homo nunc gaudet, nunc mœret, flet, ridet, cantat, plorat, plaudit, plangit, consistit, succumbit: concinit nunc epicedia, nunc epinicia: tenet manu nunc victricem laureã, nunc sepulchralem taxum: spirat, suspirat, expirat. Denique totus humanæ vitæ status, nil est nisi perpetuus casus.

II. Hæc bona frivola, & eorum si expenditis defectum, animo deficiet, intelligens hominum animos illis tanquam nunquam defecturis adhærere. Quod si sursum oculos attollas ad perennem omnis boni fontem, inuenies omnes mundi reculas, non esse nisi illius immensi Oceani tenues stillulas. Stellæ quia à sole mutuantur lucem, coram eo non apparent, quasi desissent esse. Sic creata omnia, quæ adorant humana cupiditas, quia acceperunt, ut essent, ab eo, qui solus est, ideò sunt quasi nihilum. Et illa, quæ sunt nihili, facis maximi. Potius contemne contemptibilia: & dole aliquem tuæ naturæ participem, Dei tam immemorem; ut quæ sunt nihilum, æstiment ut Totum. Itaq; satage restaurare opprobrium communis naturæ, amando pro omnibus Creatorem omnium. Omnium amorum, quibus filii terræ amant terræ pereuntia bona; reum te crede, & satisfac amando perpetuò æternum Amorem. Omnium inclinationum, quibus res ad centra sua prouunt, debitorem te æstima; nec differas solvere majori cum impetu mentem, & amorem efferendo ad cœlum, quam taxum molare devolueretur è cœlo. O quale quantum bonum est illud, cuius vel umbram tot eonantibus amant creata omnia: ad quod aspirat, & concertat totus, & omnis omnium Amor. Tu

omnes

omnes dispersiones inclinationum, omnes errores cupiditatum, omnes inelinationes desideriorum, omnes propensiones appetituum, omnes amores cordium in te congregare labora; ut illis in Deum totus ruas, & corrigas oblivionem hominum.

III. Mendacia rerum sunt longè perniciosiora mendaciis verborum: sic & mendacium vitæ, quàm linguæ. Et tamen cum omnia sunt vanitas vanitatum, hoc est mendacium mendaciorum, finimus illis nostros affectus abripi, nostros amores decipi. Vix præ ira possumus animum componere, si quis nobis imposuit, stomachamur usque ad excadescentiam: si quis in re futili, & inutili decipit; & tamen in negotio inestimabilis momenti, seduci nos non tantum patienter ferimus, sed libenter volumus. Nolumus mendacium audire, vel dicere, & volumus mendacium esse, & vivere. O miseri! nec tamen miserandi, quia ambimus nostras miserias: ab aliis decepti, nostri ipsius sumus deceptores. Existimas grande piaculum, si quis exprobet te commisisse mendacium: & mendacia si rarò dicis, perpetuò facis. Præferre cænum cælo, vitium virtuti, tempus æternitati; quo nihil est tibi familiarius, mendacium est operis, quod non excusat silentium oris. Ut per omnes superos fatearis te id non præstare, & jure jurando id confirmes: mentiris strenuè; quia facta probant te id facere, licet neget lingua. Sicut igitur facta, qualis sis, probant: ita necesse est, quis sis, prodant. Nimis enim quàm verum est:

Arbor ut ex fructu sic nequam noscitur actu.